

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ'.

Συνδρομή ἰτησιαί: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου. ἔτους καὶ εἶναι ἰτησιαί.— Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθενιαγωγείου 14.

28 Μαΐου 1889.

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΜΟΙΡΗ ΜΑΡΙΩ!

— Ἀλήθεια τί γίνεται, μπάρμπα Κωσταντῆ, ὁ Θύμιος; Ὅλο τὸ χωριὸν τὸ εἶδα 'ς τάλωνια, μόνον αὐτὸν καὶ τὴ φαμίλια του δὲν εἶδα.

— Ἀμ. δὲν ἔμαθες τὴν συφορά του;

— Τί ἔπαθε; εἶδ' ἂν δὲν ἔχω. Μὴν ψόφησαν τὰ γελάδια του;

— Ἄλλο βαρύτερον· θυμᾶσαι τὴν κόρη του τὴ μικρότερη, τὴν ἀνύπαντρη;

— Τὴ Μαριὼ δὲν θυμοῦμαι, ποῦ τὴν ἔρρανα τόσαις φοραῖς, σὰν χόρευε πέρυσι 'ς τὸ πανηγύρι!... μὴν πῆθανε;

— Χειρότερα· τῆς σάλεψαν τὰ λογικά, τρελλάθηκε.

— Τρελλάθηκε! εἶπα μετ' ἐκπλήξεως καὶ λύπης συγχρόνως, διότι ἡ Μαριὼ τοῦ Θύμιου ἦτο ἀληθῶς μία ἀπὸ τὰς πεφημισμένας ἐπὶ καλλονῇ καὶ προκοπῇ καὶ ἀγαθότητι κόρας τοῦ χωρίου.

— Τρελλάθηκε ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες.

— Μὰ πῶς ἔτσι καλὰ καθούμενα;

— Εἶνε πολλὰ... ἄλλη ὥρα νᾶχης ἀδειᾶ σ' τὰ λέω.

— Τί ἄλλη ὥρα; τώρα ἐδῶ· δροσιὰ εἶνε, κανένας δὲν μᾶς ἀκούει· λέγε λοιπόν.

Ἐκαθήσαμεν ἐπὶ ἐρριμμένου κορμοῦ ὑπὸ τὰς πελωρίας πλατάνους. Ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς ἐσύριζον οἱ κόσσυφοι, παρὰ τοὺς πόδας μας ἐκελάρυζε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς.

Ὁ σύνδοξός μου, ὅστις ἦτο ὁ μονόχειρ στρατιώτης τοῦ Καραϊσκάκη, ὁ γέρον πάρεδρος τοῦ χωρίου, ἤρχισε τότε νὰ διηγῆται μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ νεανικῆς ζωηρότητος, συνεχῶς ἀντικεινὼν τὴν ἡρωτοφρασμένην ὠμοπλάτην καὶ τύπτων διὰ τῆς βακτηρίας τὰ κατὰ γῆς ξηρὰ πλατανόφυλλα:

« Τὸν περασμένο χρόνον ποῦ ἦσαν 'ς τὸ χωριὸ πολλαῖς φοραῖς θὰ τὴν εἶδες τὴ δυστυχισμένην τὴ Μαριὼ σὰν καθώμαστέν ἀπάνω 'ς τὸ καλύβι

μου καὶ πέρναγε νὰ πᾶν 'ς τὴ βρύση γιὰ νερό. Θυμᾶσαι τί ξεχωριστὸν ἀγέρα ἀπ' ταῖς ἄλλαις εἶχε, πῶς κράταγε περήφανα τὸ κεφάλι, πῶς σιγαλοσειώτανε περπατώντας 'ς τὴν ὠμορφάδα τῆς φτάνανε κι' ἄλλαις, 'ς τὸν ἀγέρα καμμιὰ δὲν τῆς ἐβγαίν' ὀμπρός. Αὐτὴ ἡ περίσσια χάρι τὴν ἔφαγε. Μιὰ κυριακὴ πῆγε 'ς τὴ χώρα νὰ πάρῃ ἓνα μαντίλι ἀπ' τὸ παζάρι. Ἐκεῖ τὴν πρωτόειδεν ὁ Τάσος τοῦ Γιώτη ἀπ' τοῦ Γερακιοῦ καὶ λαβώθηκε κατὰκαρδὰ. Δὲν τὸν ἔχεις ἰδωμένον· ἓνα 'ψηλὸ, μελαχρινό, μαυρομούστακο παιδί, ἀλήθεια λεβέντης. Ἦταν χινόπωρον κατὰ τὸν αἰ Δημήτρη σὰν τὴν πρωτοεῖδε. Ἀπ' τὰ τότες τώθανε 'ς τὸ νοῦ του γιὰ καλὰ. Ποῦ τὸν ἔχανες ποῦ τὸν εὑρίσκες; 'ς τὸ χωριὸ μας. Ἐχει συμπεθεριαῖς ἐδῶ· κανέναν δὲν ἤρθε σὲ ὑπόψια. Ποῦ πρωτοσμίξανε μὲ τὴ Μαριὼ, κανέναν δὲν ξέρει. Πρῶτα πρῶτα ἤρθε μὲ καιρό, κατὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μοῦ τῷπεν ἡ κόρη μου, τὸ πῶς τοὺς εἶδε μὲ τὰ μάτια της νὰ κρυφομιλᾶνε 'ς τὰ στενάδια. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γένηκε τοῦμπανο 'ς τὸ χωριό· ὅλαις οἱ κακαῖς γλώσσαις ἀκονίσθησαν. Ἐγὼ τοὺς ἔλεγα:

— Ἀρέ, τί κάνετ' ἔτσι; Τὴν ἀγαπάει, θὰ τὴν πάρῃ· ποιά θαῦρη καλλιώτερη ἀπ' τὴ Μαριὼ;

— Τὴν ἀγαπάει ὅσο γιὰ νὰ τὴν ξεπλανέσῃ. Ἀμ. τὸν ξέρουμε δὲ τὸν Τάσο!

Ἀποκρενότανε ἡ γειτονισσὰ μου ἡ Παναγιοῦ, ἐκείνη ἡ γλωσσού ποῦ 'παντρεύει δεσπότη μὲ τὰ λόγια της.

Ἡ Μαριὼ ζεστὸ κορίτσι, ἀπάνω 'ς τὸν ἀνθό του, τὸν ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν καρδιά. Δὲ μολόγχε τίποτε τὸ στόμα της, μὰ ἡ ὄψις της τὰ μαρτύραγε ὅλα· τὰ νιάτα κ' ἡ ἀγάπη δὲν κρύβονται. Ἡ μάνα της τὸ κατάλαβε, μὰ δὲν το πῆρε ἄγρια τὸ πρᾶμμα· ὁ Τάσος ἦταν καλὸς γαμπρός. Ὁ πατέρας της δὲν ἔννοιωσε ὁ ἄμοιρος τί μπόρα πλάκωνε 'ς τὸ σπίτι του.

Ἦταν ἀνήμερα τᾶι Γιάννη. Ἀπὸ βραδῆς εἶχε πέση φιλὸ φιλὸ χιόνι καὶ τὴν αὐγὴ φαινόταν ὁ τόπος σὰν ζαχαρωμένα κόλλυβα. Πῆρα τὴν φοράδα καὶ πῆγα 'ς τὴ χώρα νὰ πάρω τὴν καψοσύνταξιν ποῦ μοῦ δίνει τὸ γκουβέρνο. Ἦταν κι' ἄλλοι ἀπ' τὰ χωριά· σμίξαμε κάτω 'ς τὸν καφενὲ τοῦ Σταυράκη καὶ τὰ λέγαμε.

—Μάθατε καὶ τὸ καινούργιο; λέει ξάφνω δ' Ἀντώνης τοῦ κουμπάρου μου ἀπ'ταῖς Ἀγδίναις.

—Τί, ἀρὲ Ἀντώνη;

—Ὁ Νικολὸς τοῦ Ζάχου ἀρραβωνίασε τὸ κορίτσι του μὲ τὸν Τάσο ἀπ' τοῦ Γερακιοῦ.

Ταμπλάς μὲ βάρεσε.

—Μίλα καλὰ, ἀρὲ Ἀντώνη;

—Γιατὶ παραξενεύεσαι, μπάρμπα; Τάχας δὲν εἶνε ταιριαστό; δυὸ νοικοκυρόσπιστα συμπεθερεύουν· λεθέντης παίρνει λυγερὴ κι' αὐτὸς τὴν περιστέρα!

Ἐγὼ δὲν μίλησα· δάγκωσα τὸ μουστάκι. Μὰ ὁ Στάθης ὁ χοντρός, πῶχει· γλῶσσα ξαπολυτὴ σὰν ἄδετο τσαρούχι, λέει:

—Καὶ τὴ μαύρη τὴ Μαριῶ τὴν παρατάει ἔτσι...

Καὶ σὰν ἐρρίχτηκε ἡ σπίθα πλειὰ ἀναψε ὕσκα ἡ κουβέντα κι' ἀρχίνησεν ὁ ἕνας τὸ κοντό του κι' ὁ ἄλλος τὸ μακρὸ του. Ἐμέναν μοῦκανε κακὸ καὶ νὰν τ' ἀκούω.

—Ἄστε τὸ κορίτσι 'ς τὴ μοῖρά του, ἀρὲ σεῖς, ποῦ τὸ τρώτε τώρα καὶ μὲ ταῖς φιδόγλωσσაῖς σας.

—Ἄλλο δὲν λείβεται παρὰ νὰ τῆς κάνης καὶ τὸ δικηγόρο τοῦ λόγου σου γέρος ἄνθρωπος αὐτινῆς τῆς πομπῆς τοῦ χωριοῦ! Μοῦ κάνει ἐκεῖνος ὁ σαλιάρης ὁ Στάθης.

Μ' ἀναψαν τὰ αἵματα σὰν τὸν καιρὸ τοῦ Μπραίμη ποῦ ἤμτανε εἴκοσι χρονῶν παλλικάρι· μὰ ξεροκατάπια καὶ βαστήχτηκα. Σὲ λίγο ἐφυγα καὶ πῆγα πάρα πέρα.

Νύχτα ἔφτασα 'ς τὸ χωριό. Ἐρριχνε πάλι χιόνι. Ὅλα τὰ σπίτια ἦταν κλειστά καὶ καπνίζανε, μόν' ὁ Γιάννης ὁ Γαβρήλης γιῶρταζε τὸ νομά του κι' εἶχε γλέντια καὶ τραγούδια. Ξεπίζεψα, ἔμπασα τὴ φοράδα 'ς τὸ καλύβι καὶ τῆς ἔβανα λίγο κριθάρι νὰ φάη, καὶ ξάπλωσα σὲ μιὰ τσέργα νὰ ξαποστάσω ὅσο νὰ πάρουν οἱ κούνοι καὶ τὰ λιανόκλαδα 'ς τὴ γωνιά.

Ξάφνω ἀνοίγη ἡ πόρτα τοῦ καλυβιοῦ καὶ χύνεται ἀπάνω μου μὲ τὰ κλάμματα ἡ Σταμάτα ἡ μάνα τῆς Μαριῶς:

—Μπάρμπα Κωσταντῇ μου, γλύτωσε τὸ κορίτσι μου, σκούζει καὶ μὲ σέρνει ἀπ'τὰ σκουτιά.

—Τί εἶνε, ἀρὲ συμπετέρα; τῆς κάνω καὶ σκώθηκα ἀπάνω.

—Ἀκλύθα με, ἀκλύθα με! ἀποκρένεται καὶ μὲ τραβάει ἑσπίσου της.

Βγαίνω 'ς τὰ τυφλά, γλυστρῶντας 'ς τὰ χιόνια, μὴν ξέροντας ποῦ πάει, μὰ σαστισμένος κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ ξαφνικό. Φτάνουμε 'ς τὸ σπίτι της. Ἡ πόρτα ἦταν μισοσφαιλιστὴ κι' ἀπόξω ἀκούγονταν ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ Θύμιου. Μπῆκα 'ς τὸ νόημα μὲ μιᾶς προσπερνῶ κι' ἀμπόχνω τὴν πόρτα. Τί νὰ ἰδῶ; ἕνα Θύμιον ὁλόρθο 'ς τὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ, μὲ τὴν ὄψι ξανακμμένη, μὲ τὰ μάτια χυμένα ὅζω καὶ μπροστὰ του βιγμένη κάτω

σὰν κουφάρι, κυλισμένη σὰν ἄσκι τὴ Μαριῶ. Τὴν πάταγε, τὴ χτύπαγε μὲ τὴ φτέρνα τοῦ τσαρουχιοῦ ἀλύπητα, κι' ἐκείνη δὲν σάλευε, δὲν ἔσκουζε. Τὰ λόγια ποῦ βγαῖναν ἀπ' τ' ἀφρισμένο στόμα τοῦ Θύμιου δὲν μ'πορῶ νὰ τὰ μαπαπῶ· ἡ κόλασι τὰ ξέρναγε....

Σὰν κάνει ἔτσι καὶ μὲ βλέπει ξανάφτει παρὰπάνω ἡ λύσσα του· ρίχνει μὲ μιᾶς τὸ χέρι 'ς τὸ σιλάχι, πετᾷ τὸ χαντζάρι ὅζω καὶ τὸ σηκώνει κατὰ τὸ κορίτσι του.

—Θύμιε, τὸ παιδί σου, τὸ σπλάχνο σου θὰ σκοτώσης! καὶ τὸν ἀγκαλιάζω. Τοῦ πέφτει ἀπ' τὴ χούφτα τὸ χαντζάρι.

—Πάμ' ὅζω 'ς τὸν ἀγέρα, τοῦ λέω, καὶ τὸν τραβῶ ὅζω.

Ἐκεῖ τὸν πιάνει ἕνα παράπονο· οὔτε χιόνια συλλογίστηκε, οὔτε κρῖο· κάθεται ἀπ' ὅζω 'ς τὸ φούρνο κι' ἀρχινᾷ ἕνα κλάμμα σὰν γυναῖκα· πρώτη βολὰ ποῦ εἶδ' ἄντρα νὰ κλαίῃ ἔτσι· ῥαγίσθηκε ἡ ψυχὴ μου. Εἶδα κι' ἔπαθα νὰ τὸν σῆκώσω ἀπὸ 'κεῖ καὶ νὰ τὸν πάρω 'ς τὸ καλύβι. Τὸν ἔβανα 'ς τὴν τσέργα καὶ ξάπλωσε, καὶ τοῦδωσα 'ς τὰ χέρια τὸ σταμνὶ μὲ τὸ νερό.

—Κάτσε σύχασε, τοῦ λέω, κι' ἐγὼ πάω σπίτι σου.

Ἄλλη συφορὰ μὲ πρόσμεν' ἐκεῖ. Ἡ Σταμάτα κι' ἡ ἀδερφή της ἦταν γονατισμέναις μπροστὰ 'ς τὴ Μαριῶ καὶ τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους. Ἡ Μαριῶ πάντα κάτω ξαπλωμένη, ἀσάλευτη, χλωμὴ, μὲ σφαιλιστὰ μάτια.

—Τί κλαίτε, ἀρὲ σεῖς, καὶ δὲν ρίχνετε λίγο νερὸ 'ς τὸ κορίτσι νῆρθη 'ς τὰ καλά του; Γιὰ πεθαμένο τῶχετε; λιγοψυχιά τοῦρθε, θὰ περάσῃ.

Κάναν κατὰ τὰ λόγια μου· τῆς βρέζανε τὴν ὄψι, τὸ κεφάλι· ἀναστέναζε μιὰ δυό, βαρυάνοιζε τὰ μάτια, ἀνακάθισε, τήραξε γύρω, δὲν ἔβγανε μιλιά, κι' ἔγειρε πάλι τάπιστομα. Οὔτε κλάμμα, οὔτε σκουζιμο· παραξενεύθηκα. Λέω 'ς ταῖς γυναῖκαις:

—Τηράζτε τὴν ἐσεῖς, βάλτε τὴν νὰ κοιμηθῇ κι' ἐγὼ πάω 'ς τὸ Θύμιε.

Τὸν βρίσκω κατὰ πῶς τὸν ἄφησα· δὲ μ' ἐρώτησε γιὰ τὸ κορίτσι, δὲν τοῦ μίλησα κι' ἐγὼ. Σέρνω μιὰ τσέργα δίπλα του καὶ πέφτω. Ἐκκίνα πῶς ἀποκοιμήθηκα, μὰ ποῦ ὕπνος; Μηδ' ὁ Θύμιος δὲν κοιμήθηκεν· ὁλονυχτῆς ἀναστέναζε καὶ βόγκαγε.—Νὰ μὴ σ' τὰ πολυλογάω κι' ἐνύχτωσε κι' ὅλα.... Τὴν αὐγὴ σὰν βγήκα ἀπ' τὸ καλύβι ἡ Σταμάτα μὲ καρτέρηγε ἀπ' ὅζω μεσ' 'ς τὰ χιόνια, νὰ μοῦ πῇ πῶς τὴ Μαριῶ τὴν πῆρε ἡ θειά της ἡ χηρεμμένη σπίτι της γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀντικρύσῃ πάλι ὁ Θύμιος κι' ἀνάψῃ ὁ θυμός του. Τότες ἀρώτησα κι' ἔμαθα πῶς τὴν περασμένη μέρα ἦταν παγεμένος 'ς τὸ Ἀγριοβοτάνι κι' ἐκεῖ γιὰ πρώτη βολὰ τοῦ πῆγαν 'ς ταῦτιά τὰ καμώματα τῆς Μαριῶς μὲ τὸν Τάσο,

καὶ πῶς ὁ Τάσος τὴν παράτησε καὶ ἄρρεθωνιά-
στηκε 'ς τοῦ Γερακιοῦ. Γύρισε σπίτι του θεριω-
μένος καὶ ἐγέννηκε ὅ,τι γένηκε.

Περάσαν τρεῖς ἡμέραις, λυῶσαν τὰ χιόνια,
ἀνοιξε ὁ καιρὸς. Τοῦ Θύμιου πέρασε ὁ θυμὸς,
τάπόμενος μονάχα μιὰ λύπη παντοτεινὴ καὶ 'ς
αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ὁ καὺμὸς τοῦ χαράκισσε
τὴν ὄψι σὰν νὰ εἶχε περάσῃ χρόνος ἀπάνω του.
Γιὰ τὴ Μαριῶ μὴδ' ἐρώταγε καθόλου. Ἦταν
κουριακὴ· πῆρε τὸ τουφέκι καὶ τράβηξε κατὰ τὸ
Καστρί.

Ταῖς ἡμέραις ποῦ ἦταν 'ς τῆς θειᾶς της ἡ Μα-
ριῶ δὲν σήκωσε κεφάλι, δὲν ἔβανε ψίχα ψωμί
'ς τὸ στόμα· ὀλημερῆς ἦταν 'ς τὸ στρώμα, σὲ
μιὰ σκοτεινὴ ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ· ἡ μάνα της καὶ
ἡ θειὰ της τῆς μιλάγανε, δὲν ἔδινε ἀπόκρισι·
ταῖς κύταζε μονάχα μ' ἓνα θαμπὸ μάτι καὶ ἔκρυβε
μὲ φόβον τὴν ὄψι της μέσ' 'ς τὴν τσέγγα. Καὶ ἡ
ἄμοιρη ἡ μάνα της ἔλυωνε 'ς τὰ πόδια της σὰν
κερὶ μ' ἄνθος 'ς τὴν ἀγία Παρασκευή.

Τὴν κουριακὴ, σὰν ἔφυγε ὁ Θύμιος, στοχά-
σθηκε ἡ Σταμάτα νὰ πάη νὰ πάρῃ τὸ κορίτσι
σπίτι, 'ς τὸ γυρισμὸ του νὰ τῶρῃ ἐκεῖ. Ἡ
Μαριῶ τὴν ἀκολουθῆσε δίχως νὰ βγάλλῃ μιλιὰ·
μ' ἦκε σπίτι της καὶ πῆγε καὶ ἔκατσε σὲ μιὰν
ἄκρη. Βγῆκε νὰ πάη 'ς τὰ βώδια ἡ μάνα της,
τὴν παράτησε μονάχη.

Σὰν ἀπόμεινε 'ς τὸ σπίτι της ἔρημη καὶ μο-
νάχη ἡ ἄμοιρη κοπέλλα τῆς ἦρθαν μὲ μιὰς 'ς
τὸ λογισμό τὰ παλιὰ καὶ ἄξαφνα τὴ βάρεσε ἡ
τρέλλα. Ἀνοίγει τὴν κασέλα της μὲ τὰ προι-
κιά της τὰ καλοσυγυρισμένα καὶ τὰ πετὰ ὅλα
ὅξω· μαδᾷ τὸ γιουρντάνι καὶ τὴ γυαλιστάρρα της
καὶ πετᾷ 'ς ταῖς τέσσερες ἄκραις τὰ τάλαρα καὶ
ταῖς δραχμαῖς· βρίσκει τὸ ψαλίδι ποῦ κουρεύουν
τὰ πρόβατα κρεμασμένο 'ς τὸν τοῖχο, τὸ παίρνει
καὶ ἀρχινᾷ νὰ σου καὶ νὰ σου ὅλα, 'πουκάμισά
κεντιστά, σιγγούνια κεντιστά, ποδιαῖς, μαντίλια,
ὅλα κομμάτια μὲ τὸ ψαλίδι· ῥοῦχα π' ἀξίζανε
διακόσια τάλαρα. Γυρνᾷ 'ς τὰ 'στερνὰ καὶ κατὰ
τὸ κεφάλι της τὸ ψαλίδι καὶ τραβᾷ καὶ κόβει
σύρριζα τὰ μαλλιά της.

Σὰν γυρνᾷ ἡ μάνα καὶ βλέπει ὅλον αὐτὸν
τὸν χαλασμὸ πῆγε νὰ τρελλαθῇ καὶ αὐτὴ, χύ-
νεται μὲ τὰ κλάμματα ἀπάνω της:

— Κόρη μου, Μαριῶ μου.

Ἡ ἄμοιρη δὲν τὴν γνῶριζε πλεῖσιν· κράταγε
ἀκόμη ταῖς κομμέναις πλεξίδες τῶν μαλλίων
της 'ς τὰ χέρια, σὰν δυὸ μαῦρα σκοτωμένα φί-
δια, καὶ ἀπλώνει καὶ τῆς δίνει τῆς μάνας της:

— Νά, τῆς λείει, μὴν κλαῖς· πάρ' τα ἐσύ,
πάρε καὶ αὐτά, καὶ τῆς μάζωνε κουρέλια ἀπὸ
χάμου. Μὴν κλαῖς, σοῦ λέω, πάρ' τα. Ἐγὼ δὲν
τὰ χρειάζομαι· τί νὰ τὰ κάνω; ἔμένα μὲ σιχαί-
νεται ὁ κόσμος νὰ μὲ βλέπῃ. Εἶμαι ἄσχημη,
ἄσχημη, ἄσχημη!...

Καὶ ξετινάχθηκε μὲ μιὰς καὶ πῆγε καὶ κρύ-
φτηκε πίσω 'ς ταῖς κουβέλαις μὲ τὸ γέννημα.

Ἐν τὰ ἴδια χάλια εἶν' ἀπὸ τότε· ῥήμαζε τὸ
σπιτικό τοῦ ἄμοιρου τοῦ Θύμιου· ἀγνώριστος
γίγηκε καὶ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκά του. Μιὰ ἔννοια
τὴν τρώει τὴν ἄμοιρη κοπέλλα 'ς τὴν τρέλλα
της, πῶς εἶνε ἄσχημη, σιχαμὸς τοῦ κόσμου,
ἄντροπὴ τοῦ χωριοῦ. Τὸν περασμένο μῆνα τῆς
βάρεσε ἡ τρέλλα νὰ βγάλλῃ τὰ μάτια της μὲ τὸ
μαχαίρι γιὰ νὰ 'λιγοστέψῃ τὴν ἄσχημίαν της·
καὶ εἶδανε καὶ ἐπάθανε νὰ τῆς πάρουν τὸ μα-
χαίρι. Προφῆς βροῖκε τὴ ντανάλια τῶν καρφιδῶν
καὶ ἐτράβηξε καὶ ἔβγαλε δυὸ δόντια της μ' ἄντροπινά.
Ἐνὰ λείει μονάχα καὶ παρακαλεῖ: νὰ πεθάνῃ,
νὰ λείψῃ ἀπ' τὸν κόσμον ἡ ἄσχημάδα της, ἡ
σιχασιά τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεὸς νὰ τὴ λυπη-
θῇ καὶ νὰ τὴν πάρῃ! Νὰ τὴ δῇς τώρα μισό-
γδυμνη, τυλιγμένη σὲ κάτι κουρέλια, ξεσκου-
ρωτὴ μὲ τὰ μαλλιά κουρεμμένα, μὲ τὴν ὄψι
μαραγκιασμένη, μὲ βγαλμένα τὰ μ' ἄντροπινά
δόντια, δὲν μ' ἔχεις νὰ βάνῃς μὲ τὸν νοῦν σου
πῶς αὐτὸ εἶνε ἡ λυγερὴ πόρραινε μ' ἄσχημια
πέρσι 'ς τὸ πανηγύρι. Ὅ,τι εἶνε τὰ σημερινὰ
χαλάσματα τοῦ Ταξιάρχου μ' ἄντροπινά 'ς τὴν ἐκ-
κλησίαν ποῦ ἦταν τὸν παλιὸ καιρὸ, τὸ ἴδιο εἶνε
ἡ Μαριῶ ἡ τωρινὴ μ' ἄντροπινά 'ς τὴ Μαριῶ τοῦ
περασμένου χρόνου!»

Καὶ ὁ γέρον παρέδρος, ὅστις συχνὰ διέκοπτε
τὴν θλιβεράν διήγησιν διὰ βαθέων στεναγμῶν,
ἄμα ἐτελείωσεν αὐτὴν ἡγέρθη ἀποτόμως ἐκ τῆς
θέσεώς του:

— "Αἰ πάμε, εἶπεν.

Ἰδὼν δὲ ὅτι δὲν ἐκινούμην, ἀλλ' ἐκαθήμην
ἀκόμη ἐκεῖ κρύπτων τὴν μορφήν ἐν τῇ παλάμῃ:

— Σ' ἐπικράνα μὲ ξέναις ἔννοιας, προσέθεσε.

Εἶχε νυκτώσῃ πέραν διὰ μέσου τῶν δένδρων
ἐφαίνετο τὸ χωρίον κατὰφωτον καὶ χαρμόσυνοι
φωναὶ καὶ ἦχοι λύρας καὶ αὐλοῦ ἤρχοντο ἀπὸ
τῶν ἀλωνίων.

Ὁ γέρον χωρικὸς ἐστράφη πρὸς τὰ ἐκεῖ μεμ-
ψιμοῖρος ἀνακινῶν τὴν κεφαλὴν, συνέσφιξε τὴν
θακτηρίαν ὑπὸ τὴν κολοβὴν μασχάλην, καὶ ἐκ-
τείνας τὸν ἀκέραιον βραχίονα καὶ τὴν παλάμην
ἀνοικτὴν πρὸς τὴν διευθυνσιν ἐκείνην ὡς εἰς
ἐπίλογον τῆς διηγήσεως αὐτοῦ ἀνέκραξε μεθ'
ὑπερτάτης ὀργῆς καὶ περιφρόνησεως:

— Ὅρσε παλιόκοσμε!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Οἱ φίλοι τοὺς ὁποίους ἀποκτῶμεν ἐν προκειχωρη-
μένη ἡλικίᾳ καὶ διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦμεν ν' ἀντικα-
ταστήσωμεν ἄλλους ἀπολεσθέντας, εἶνε ἐν συγκρί-
σει πρὸς τοὺς παλαιούς ἐκείνους φίλους, ὅτι οἱ ὑά-
λιννοι ὀφθαλμοί, οἱ τεχνητοὶ ὀδόντες καὶ αἱ εὐλιναι
κνῆμαι πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ὀφθαλμούς, τοὺς φυσικοὺς
ὀδόντας καὶ τὰς ἐκ σαρκὸς καὶ ὀστέων κνήμας.